

Xenoglossofobie

Er is geen berg hoog genoeg, er is geen vallei laag genoeg, er is geen rivier breed genoeg; geen barrière zal voor onze universiteit een volslagen sta-in-de-weg constitueren om institutioneel bilinguaal te worden.

Niet dat het Nederlands deficiënties zou tentoonspreiden of anderszins insufficiënt zou zijn; dankzij de bemoeienissen van de preëminente Brugse wetenschapper en rabiate taalpurist Simon Stevin, die hartgrondig supposeerde dat het Nederlands de voertaal was in het paradijs, vademt ons vocabulaire zelfs eclatante substituties voor Grieks-Latijnse termen, inzonderheid namen voor specialismen en branches zoals wiskunde, sterrenkunde en ten slotte ook wijsbegeerte.

Geen taal is echter een inviolabel eiland dat middels het stringent boycotten van infiltraties van heinde en verre de eigen linguïstische soevereiniteit rigoureus privilegieert en protegeert.

Wanneer in navolging van Simon Stevin een einzelgänger nog een hetze tegen leenwoorden voert of schmiert, en rücksichtslos Nederlandse ersatzen fröbelt, is dat sowieso slechts kitscherige spelerei; voor dergelijke witzes en strapatsen is überhaupt geen plaats in academische bildung.

Wie taal daadwerkelijk au sérieux neemt, doet niet en plein public badinerend over een discours van vreemde origine; zowel de jeune premier als de éminence grise erkent sans rancune de allures, het cachet en de grandeur van lumineuze trouvailles en ravissante bon mots.

Als u het image van de prototypische egghead matcht, is uw commitment ten aanzien van de contemporaine lingua franca van de wetenschap zelfs een eyecatcher: als u heeft ge-e-mailed, heeft u ongetwijfeld content, feedback of een sample geattacht, als u leidinggeeft, managet of coacht, en zelfs als u brainstormt of freewheelt, illustreert u dat u outsourcet naar het Engels dat het een lieve lust is.

Op de ophanden zijnde universiteitscampus zullen we onze internationale logés zelfs cordiaal tegemoetkomen en ruggensteunen door spontaan en comme il faut te shiften naar het Engels.

Hoewel puristen halsstarrig pushbacks entameren, geven onze academische taaldaden aldus geenszins blijk van xenoglossofobie; door leenwoorden herbergzaam op te nemen, en door consciëntieus en sans gêne Engels te spreken, belichamen we niet alleen onze gerenommeerde openheid en gastvrijheid, maar faciliteren we ook het belangrijkste buut van de wetenschap: communicatie van kennis.